

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(w pełnym składzie)

z dnia 18 stycznia 2005 r.

w sprawie C-257/01 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾*(Rozporządzenia (WE) nr 789/2001 i 790/2001 — Polityka wizowa — Kontrola i nadzór na granicach — Art. 202 WE — Uprawnienia wykonawcze zastrzeżone dla Rady — Uaktualnienie zastrzeżone dla Państw Członkowskich — Specyfika danych przypadków — Obowiązek uzasadnienia)*

(2005/C 57/01)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-257/01, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Maidani i C. O'Reilly) popierana przez Królestwo Niderlandów (pełnomocnik: H. G. Sevenster) przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy: E. Finnegan oraz I. Díez Parra) popieranej przez Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: R. Silna de Lapuerta), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 3 lipca 2001 r., Trybunał (w pełnym składzie), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i K. Lenaerts, prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i R. Schintgen (sprawozdawca), N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 1.9.2001

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 20 stycznia 2005 r.

w sprawie C-464/01 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) Joann Gruber przeciwko Bay Wa AG ⁽¹⁾*(Konwencja brukselska — Art. 13 pierwszy akapit — Przesłanki stosowania — Pojęcie „umowy zawartej przez konsumenta” — Zakup przez rolnika dachówek na pokrycie zabudowy zagrodowej do użytku po części prywatnego, a po części gospodarczego)*

(2005/C 57/02)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-464/01, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. w sprawie interpretacji przez Trybunał Sprawiedliwości Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) postanowieniem z dnia 8 listopada 2001 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 grudnia 2001 r., w postępowaniu **Johann Gruber** przeciwko **Bay Wa AG**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 20 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Zasady jurysdykcyjne ustanowione w Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w brzmieniu zmienionym przez Konwencję z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, przez Konwencję z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, przez Konwencję z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii oraz przez Konwencję z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji powinny być interpretowane w następujący sposób:

- osoba, która zawiera umowę dotyczącą towaru przeznaczanego do użytku po części gospodarczego, a po części niezwiązanego z jej działalnością gospodarczą, nie ma prawa powoływania się na dobrodziejstwo przepisów art. 13 do 15 tej Konwencji, za wyjątkiem sytuacji, gdy użytek gospodarczy jest zupełnie marginalny do tego stopnia, iż odgrywa jedynie nikłą rolę w ogólnym kontekście danej transakcji, przy czym bez znaczenia pozostaje fakt, iż pozagospodarczy aspekt ma charakter dominujący w tym względzie;
- zadaniem sądu, przed którym zawisł spór, jest rozstrzygnięcie kwestii, czy dana umowa została zawarta w celu zaspokojenia – w niepomiąlnym zakresie - potrzeb wynikających z działalności gospodarczej danej osoby, czy raczej użytek gospodarczy odgrywał zaledwie nieznaczną rolę;
- w tym celu sąd powinien wziąć pod uwagę całość istotnych okoliczności faktycznych wynikających w sposób obiektywny z akt sprawy; jednocześnie nie należy brać pod uwagę okoliczności ani faktów, o których kontrahent umowy mógł wiedzieć podczas zawierania umowy, chyba że osoba powołująca się na swój status konsumenta zachowała się w taki sposób, iż swym zachowaniem wywołała uzasadnione wrażenie w świadomości drugiej strony umowy, iż działała w celach gospodarczych.

(¹) Dz.U. C 56 z 2.3.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 20 stycznia 2005 r.

w sprawie C-27/02 Petra Engler przeciwko Janus Versand GmbH (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck)

(Konwencja Brukselska — Wniosek o dokonanie wykładni art. 5 pkt 1 i 3, a także art. 13 akapit pierwszy pkt 3 — Prawo konsumenta, odbiorcy wprowadzającej w błąd reklamy, do sądowego dochodzenia pozornie wygranej nagrody — Kwalifikacja — Powództwo z zakresu stosunków umownych przewidziane w art. 13 akapit pierwszy pkt 3 lub art. 5 pkt 1 lub z zakresu czynów niedozwolonych przewidziane w art. 5 pkt 3 — Przesłanki)

(2005/C 57/03)

(Język postępowania: niemiecki.)

W sprawie C-27/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie z Protokołu z

dnia 3 czerwca 1971 r. dotyczącego wykładni Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości wniesiony przez Oberlandesgericht Innsbruck (Austria), postanowieniem z dnia 14 stycznia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału dnia 31 stycznia 2002 r. w postępowaniu **Petra Engler** przeciwko **Janus Versand GmbH**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i R. Schintgen (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 20 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Przepisy jurysdykcyjne ustanowione w Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych w brzmieniu zmienionym Konwencją z dnia 9 października 1987 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, Konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii oraz Konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji, powinny być interpretowane w następujący sposób:

- powództwo sądowe, w którym konsument stosując prawo Umawiającego się Państwa, na terytorium którego ma miejsce zamieszkania, dochodzi od spółki zajmującej się sprzedażą wysyłkową z siedzibą na terytorium innego Umawiającego się Państwa wydania pozornie wygranej przez niego nagrody, jest powództwem z zakresu stosunków umownych, w rozumieniu art. 5 pkt 1 tej Konwencji pod warunkiem, po pierwsze, że mając na celu nakłonienie konsumenta do zakupu, skierowała do niego imiennie oznaczoną przesyłkę, która wywierała wrażenie, że nagroda zostanie mu przyznana w momencie, gdy załączone do tej przesyłki „przyrzeczenie zapłaty” zostanie odesłane do zainteresowanej oraz, po drugie, o ile ten konsument zaakceptuje warunki ustanowione przez sprzedawcę i skutecznie upomni się o wypłatę obiecanej wygranej;

- natomiast nawet wówczas, gdy rzeczona przesyłka zawiera ponadto katalog reklamowy towarów tej samej spółki wraz z formularzem „niezobowiązującego zakupu na próbę”, zbieg okoliczności, że przyznanie nagrody nie zostało uzależnione od złożenia zamówienia na towary, oraz że konsument nie złożył takiego zamówienia, nie wywiera żadnego wpływu na dokonaną powyżej wykładnię

(¹) Dz.U. C 109 z 04.05.2002.